

מלכת הצעירה
עדנה קלמן

קולנוע

סרטים

גבר ואשה

לרצוח אותו — כי אין לו אומץ להתאבד. הבעל מסרב לתת לו את השירות הנוח ה' זה. ובתמימות מהולה כבזו הוא מעיר לו: "שחיתות? למה לך כל המישחק הזה בשחי תות? כל השחיתות היא בסך הכל המצאה בורגנית!"

מה שבאמת נכון. שחיתות יכולה להיות קיימת רק במקום שיש צביעות.

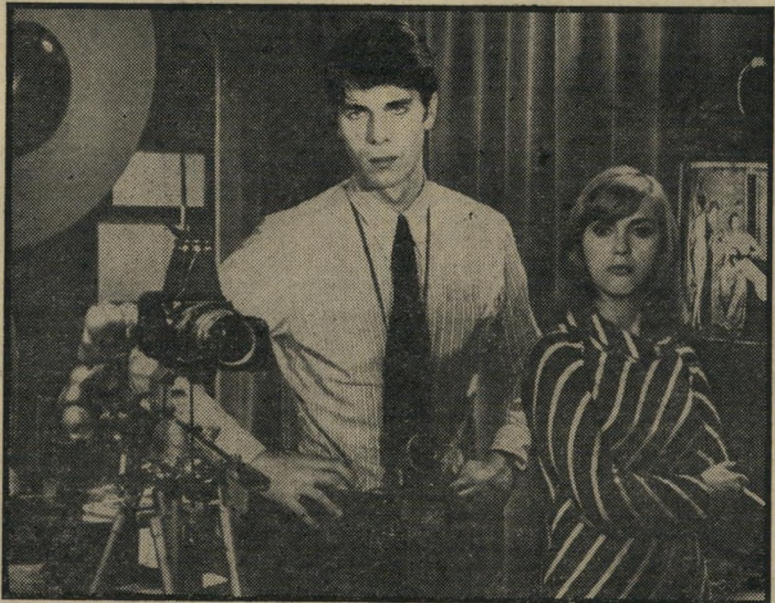
הטוב והרע

השתיקה הגדולה (היה בתל-אביב, תל-אביב; איטליה) יש הגיון אכזרי בעובדה האכזרית שהקהל התל-אביבי האכזר הוריד את הסרט האכזרי הזה לאחר שבוע אחד בלבד.

המערכון של האיטלקי סרגיו קורבוני הוא, קודם כל, אנטי-מערכון. כבר היה בי שעתו מי שאמר שהפלמיח התחנך על שני דברים: על גרי קופר ועל יצחק שדה. גרי קופר ידע לטעם בלבבות את ההרגשה שגם אם הכל נראה אבוד, הטוב ינצח בסופו של דבר. ומאו גרי קופר, כל המערבונים הם

השבויה (פאר, תל-אביב; צרפת) בסרט הזה מתעלה קלוז, מעל לראשיהם של אנ-טוניוני, בונואל, ללוש, ומתייצב ליד פליני הגדול. כל מה שקלוז ללוש יודע לצלם מ' בחוץ, בכישרון, מצלם קלוזו מבפנים, ועוד יותר בכישרון. כל הברק והעושר הטכני, והשימוש בתנועת המצלמה והצבע שראינו אצל האחרים, קלוזו זורק אותם מתוך ה' שרוחל כלאחר יד, והכל בשירותו של רעיון.

אין ספק שהסרט הוא פרוורסי. השאלה היא רק מה היא פרוורסיה. גיבור הסרט, אחד סטאן הסלר (לוראן סרצ'יף), הוא סוחר-אמנות שיש לו תחביב — הצילום. כמו גיבורו של אנטוניוני. ישנו צייר טוב, תמים וסימפטי (ברנאר פרסון), ולו אשה יפה (אליזבט וינר). בין שלושתם מתפתח מישחק-אהבה, הגובל בשיגעון ובמוות. סרצ'יף מקרין לפני אליזבט וינר שקר

וינר וסרצ'יף ב"השבויה"
היא מאלצת אותו לאלץ אותה

פיות תמימות למדי, ולפתע משתרבת ביני-הן — במיקרה? — תמונה פורנוגרפית.

כאן מתגלה הסוד — הגיבור עוסק בצילום פורנוגרפי. הוא מביא לביתו דוגמניות, מצ' למ ארתן בתנוחות הלקוחות מעולמו של ה' מארקיו והיסאד.

מכאן ואילך, משחק סוחר האמנות באשת הצייר כמו חתול בעכבר. הוא אינו מבקש המנה אף פעם שום דבר, אבל לאט-לאט היא הופכת לשבויה הרוחנית שלו. היא רוצה לראות פעם כיצד הוא מצלם דוגמנית. הדוגמנית באה, והסצינה בה היא מתנועעת לאט-לאט, בעוד הצלם מצלם קליק-קליק קליק, מהר-מהר, וצד כל זווית וכל תנועה בתמונה קסומה ורוממית, היא אולי הסצינה האירוטית ביותר שהיתה אי-פעם על הבר. מעכשיו הכל אבוד. אליזבט וינר רוצה

שיצלמו גם אותה. סרצ'יף אינו מאלץ אותה. להיפך, הוא מסרב לה. היא מאלצת אותו לאלץ אותה. ר' היא מאלצת אותו לאלץ אותה להעמיד אותה במצבים הנוראים ביותר, המזוהמים ביותר. השאלה היא מה זה להיות מזוהם.

סוחר-האמנות, פסיכולוג בחסד, אסתטיקן מעודן, הוא בסופו של דבר אדם עקר מבחי' נה רישית, ולכן אינו מסוגל לבוא על סי-פוקו, לא רק בדרך טבעית כמו כל גבר — עליידי יחסי אהבה ומין — אלא גם בדרך פרוורסית. הוא נשאר ויישאר בווד, עק, עבד ולא אדון לתשוקותיו. וזאת, למרות גאוניותו שאינה מוטלת בספק.

מה שהוא אינו מסוגל להכין, מבין בעלה, שאינו כה תמים כפי שהוא נראה. וגם היא מבינה זאת היטב, כאשר היא אומרת לו: "הסכמתי לעשות כל זאת רק מתוך סיבה אחת — למען, כי אני אהבת אותך." הגיבור האומלל, המסוגל כמעט לכל סטייה, אינו מסוגל להתמודד עם דבר פשוט כמו אהבה, והוא נשבר. בסצינה מחרידה, הוא מומין את הבעל

אתה עיף,
משועמם?
רצונך לצאת
מהשיגרה —
קח ארוס
ספר ארוס

אלה שעוד לא קראו!!!
ולאלה הרוצים לקרוא
בשנית!!!

זכרונותיה של
אשת התענוגות

פאני היל

מהדורת 1969
נרגום מהימן, בלתי מקוצר
המחיר 2.5 ל"י

גיה עושים זאת
מזדריה
ואהבה
וקלסי?

קאמא סוטר

כתב במקור בשפה הסנס-
ריטית ע"י החכם ההודי
ואטסיאיאנה

מהדורה העברית תרגום בלתי
קוצר ממהדורת "בארטון", שנת
188, הוצאת אגודת "קמה-
וסטרה" לונדון — נוראט.

גורלו המר של הרוזן
רובר דה קוסאן

תאוות הכושית

האדון ומי השפחה? מי
לברת ומי העבד? בעולם
שורים רב-הצללים הזה — ?

פריז עיר האורות —
סיפורה של קולט
"הדפקאית"

הרעבים והמוכים

רו הנוזע של הסופר הקנדי
רוברט וולץ
מדהים!!! מזעזע!!!

פאני היל חוזרת

המשך
זכרונותיה של
אשת
התענוגות

הסרט עשוי בשחור-לבן, ודומה שגם ה' נושא שלו הוא: השחור והלבן. השחור, ה' רע, הלבן, הטוב. כל הצילומים מבוצעים על רקע לבן של שלג, וכל הדמויות — פרשים על סוסים, נודים, בתים, עצים — הכל בי שחור. קשה למצוא תיאום גדול וסמלי יותר בין הנושא לבין ביצועו האסתטי.

הסרט אינו מסתיים סתם במוות, או ברצח. כיאה לסרט העוסק בעצירת הרע, כיאה ל' סרט פסימי שנוצר ברור שראה בניצחון הרע — ומי ניצח במלחמת-העולם אם לא הרע? — הוא מסתיים בטבח.

הנה הנה, הגיבור הטוב שוכב פצוע. ואז, נדמה לך, תבוא לפתע השליפה המיסתורית הגואלת, וכל האנשים הרעים יפלו כמו זבובים. אבל לא. כל האנשים הטובים נופלים, אחד אחד, כמו זבובים. אפילו איש טוב אחד לא נשאר, אפילו לא אשה. כולם נטבחים באכזריות, כבהמות. ורק הרע נותר בעולם, לחגוג את ניצחונו.

סרט מחריד, עוצר נשימה, מבוצע באופן נפלא, מעורר למחשבה, כדאי לחפש אותו אם עדיין הוא מוצג באישהו מקום.